

Begrafenisonderneming op sterven na dood

Jarenlang stond in het katholieke zuiden van ons land de kerk centraal in het maatschappelijk leven. De pastoor en de kapelaan waren voor ons de wegbereiders en onze gidsen. Als makke schapen volgden wij de richtlijnen van de kerk. Dit gold zeker ook voor de omgang met de dood. In het katholieke zuiden hoorde de kerkdienst als een vanzelfsprekendheid bij de begrafenis. Als gevolg echter van een groot aantal ontwikkelingen, zowel binnen als buiten de kerk, verminderde geleidelijk aan de greep van de kerk op het leven van de burgers en daarmee ook op onze omgang met het sluitstuk van het leven. We zien thans dat veel nabestaanden de kerk ontlopen als de dood in het geding is.

De bomen groeien niet meer tot de hemel en dus moet er ook op de begrafenis bezuinigd worden. Action zoekt momenteel de bodem op t.o.v. Blokker. Lidl en Aldi zoeken de bodem op t.o.v. onder meer AH. Gezien vanuit dit perspectief had dit stuk ook als kop kunnen krijgen: Op zoek naar de bodem. Jarenlang hebben we gedacht dat de klassieke rouwkaart het eeuwige leven had, maar dit is inmiddels ook achterhaald. Het internet eet alles op, ook de klassieke rouwkaart. Alle mogelijke teksten voor een rouwkaart zijn op internet te vinden en de verzending via internet is vele malen sneller dan via PostNL. Met behulp van de multimedia kan in een mum van tijd iedereen van de dood van een geliefde of kennis op de hoogte gesteld worden. Vergeleken hiermee zijn de regionale en landelijke dagbladen trage transporteurs van treurige taal.

Doordat veel mensen het contact met de kerk verloren hebben en veel mensen de begrafenis inruilen voor een crematie, is er niet veel meer van de klassieke begrafenis over. In welke richting gaan de ontwikkelingen thans? Het opbaren van de overledene thuis is aan het toenemen. Middels een slim koelsysteem wordt dit zonder problemen mogelijk gemaakt. De andere mogelijkheid is dat de overledene naar een uitvaartcentrum gebracht wordt waar op afgesproken tijden door belangstellenden afscheid genomen kan worden van de dode. Om mensen de gelegenheid te geven het verdriet met elkaar te delen, is er gelegenheid om een en ander te nuttigen.

Na enkele dagen kan het lijk overgebracht worden naar het crematorium, waar een afscheidsdienst wordt gehouden voor alle genodigden. Na afloop van de dienst is er ruimschoots gelegenheid om de familie te condoleren.

Waar heb je in deze route de begrafenisondernemer nog nodig? Ik zie het niet. Natuurlijk, er zal een kist aangeschaft moeten worden, maar dat lijkt me niet zo ingewikkeld.

Het mooie van deze uitgeklede begrafenis(waar je de regie dus zelf in handen hebt), is dat je (bijna) alles zelf doet samen met de direct betrokken familieleden. Mijn ervaring is dat je door actief te zijn rond de dood je de dood beter verwerkt dan wanneer je alles uit handen geeft.

Als er één ding is waarin het leven eerlijk is, dan is dat de dood. Het staat ons allen te wachten. Niemand ontsnapt er aan. Misschien is dat wel de reden geweest dat slimme ondernemers begrafenisverzekeringen opgezet hebben. Voor een kleine maandelijkse bijdrage, maar wel jarenlang, kon en kun je je verzekeren tegen de begrafenis-kosten. Omdat die kosten hoog werden ingeschat, werd je verleid om in te stappen. Voor de begrafenisverzekeraars is dit een interessant product en wel om het feit dat elke Nederlander in principe je klant kan zijn. Welke andere bedrijfstak heeft zoveel klanten tot zijn beschikking als de begrafenisverzekeraar?

Ik heb het draaiboek voor mijn begrafenis al geschreven. Het beslaat zegge en schrijven één pagina. Een kind kan de was doen.
Tegen alle mensen die al jaren geleden een begrafenisverzekering hebben afgesloten zou ik willen zeggen: opzeggen.

Henk Geene